

Sag T-117/04

**Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens
Zuidelijke Randmeren m.fl.**

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Statsstøtte — støtte ydet af de nederlandske myndigheder til ikke-overskudsgivende marinaer — annullationssøgsmål — formaliteten«

Rettens dom (Første Afdeling) af 27. september 2006 II - 3864

Sammendrag af dom

1. *Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt*
(Art. 88, stk. 2, EF og 230, stk. 4, EF)
2. *Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt*
(Art. 88, stk. 2, EF)

1. Andre personer end en beslutnings adressater kan kun gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis denne beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten.

En beslutning, der er vedtaget som afslutning på den formelle undersøgelsesprocedure som omhandlet i artikel 88, stk. 2, EF, berører individuelt de virksomheder, der har taget initiativet til den klage, der har givet anledning til iværksættelsen af proceduren, og som er blevet hørt og har bestemt forløbet af proceduren, såfremt virksomhedernes stilling på markedet endvidere i væsentligt omfang er blevet påvirket af den støtteforanstaltning, som den anfægtede beslutning drejer sig om.

En virksomhed kan således ikke udelukkende påberåbe sig sin egenskab af konkurrent til den støttemodtagende virksomhed, men skal endvidere godtgøre omfanget af risikoen for dens stilling på markedet.

Hvad angår den grad, hvori sagsøgerens stilling på markedet er blevet påvirket, kan Fællesskabets retsinstanser ikke under behandlingen af sagens formalitets spørgsmål tage endelig stilling til spørgsmål vedrørende det konkurrenceforhold, der måtte bestå mellem sagsøgeren og den virksomhed, der har fået støtte. I denne forbindelse påhviler det alene sagsøgeren at anføre de relevante årsager til, at Kommissionens beslutning kan være til skade for sagsøgerens legitime interesser ved væsentligt at påvirke dennes stilling på det pågældende marked.

(jf. præmis 51-53 og 56)

Den blotte omstændighed, at den pågældende beslutning var egnet til at udøve en vis indflydelse på konkurrenceforholdene på det pågældende marked, og at den berørte virksomhed på en eller anden måde konkurrerede med adressaten for retsaktens, er ikke tilstrækkelig til, at der kan være tale om en sådan væsentlig påvirkning.

2. Et annullationssøgsmål anlagt af en sammenslutning af virksomheder, som ikke er retsaktens adressat, kan kun antages til realitetsbehandling i to situationer. Den første foreligger, når sammenslutningen, når den anlægger sag, handler på vegne af et eller flere af de medlemmer, som den repræsenterer, under den forudsætning, at disse med-

lemmer selv kunne have anlagt sag. Den anden foreligger, når særlige forhold gør sig gældende, herunder den rolle, foreningen måtte have spillet under den procedure, der har ført til udstedelsen af den retsakt, der påstås annulleret.

Det blotte forhold, at sagsøgeren har indgivet klage til Kommissionen, og at sagsøgeren har haft skriftveksling og ført samtaler herom med Kommissionen, kan ikke siges at udgøre tilstrækkelige særlige omstændigheder til at individualisere sagsøgeren i forhold til alle andre, således at sagsøgeren får søgsmålskompetence for så vidt angår en generel støtteordning.

Det forhold, at en sammenslutning er interverneret for Kommissionen under den procedure, der er fastsat ved traktatens bestemmelser vedrørende statsstøtte, for at varetage sine medlemmers kollektive interesser, uden at dens rolle går ud over udøvelsen af de proceduremæssige rettigheder, der tillægges de berørte ved artikel 88, stk. 2, EF, er ikke i sig selv tilstrækkelig til at godtgøre, at en sammenslutning har søgsmålskompetence.

(jf. præmis 65-69 og 73)